

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2019 r.

sprawy **A. D.**,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 lutego 2018 roku, sygn. IX Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 marca 2017 r.,
sygn. II K [...],

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
oskarżyciela posiłkowego J. L.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2017 r., wydanym w sprawie sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w K. uniewinnił oskarżoną A. D. od zarzutu tego, że w dniu 25 lutego 2009 roku w K., jako funkcjonariusz publiczny, tj. syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa [...] w upadłości likwidacyjnej w K., przekroczyła swoje uprawnienie poprzez zawarcie w/w dniu z A. S. i J. S. umowy ustanowienia odrębnej własności lokali i ich sprzedaży na podstawie aktu notarialnego Rep. A [...] pomieszczenia kotłowni znajdującego się w budynku w K. przy ulicy Z. [...], stanowiącego nie odrębną własność, ale część wspólną wyżej wymienionej nieruchomości, czym działała na szkodę interesu prywatnego J. L., E. K., M. S., A. Z., A. D. - L., J. W., J. K. oraz S. O., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Powyższy wyrok zaskarżyli działając we własnym imieniu subsydiarni oskarżyciele posiłkowi A. D. - L. i J. L. oraz działający w ich imieniu pełnomocnik.

Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu apelacji wyrokiem z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. IX Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K..

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył kasacją pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego J. L. zarzucając:

1. rażącą i zarazem mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na nierozważeniu w sposób wnikliwy i wyczerpujący przez Sąd odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji przez oskarżyciela subsydiarnego J. L. i jego obrońcę, lecz ograniczeniu się do ogólnikowej i wspólnej oceny zarzutów z wszystkich apelacji i nadaniu apelacji oskarżyciela charakteru emocjonalnego, co jest oceną wyjątkową i niedopuszczalną z punktu widzenia przepisów k. p. k., bez uwzględnienia w ocenie, że oskarżony był funkcjonariuszem publicznym i dokonywał czynności w zakresie sprzedaży nieruchomości z jego pokrzywdzeniem, co narusza prawa podmiotowe i słuszny interes pokrzywdzonego, z którego to statusu oskarżyciel subsydiarny chciał skorzystać od samego początku postępowania,
2. rażącą i zarazem mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art. 2 § 1 pkt. 2 i 3 oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady prawdy materialnej, na naruszeniu prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego i na oparciu rozstrzygnięcia na nieprawdziwych ustaleniach faktycznych,
3. rażącą i zarazem mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na oparciu rozstrzygnięcia nie na wszystkich przeprowadzonych dowodach, ocenianych z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, które nie stanowiły podstawy wyroku, a znalazło to swój wyraz w pominięciu w ocenie, że sędzia komisarz w postanowieniu z dnia 10 października 2001 roku nie mógł wyrazić zgody syndykowi na sprzedaż nieruchomości lokalowych w postaci kotłowni, maszynowni windy będące częściami wspólnymi z wolnej ręki, skoro w tej dacie nie były ujawnione w inwentaryzacji inwentaryzacyjnej i w zaświadczeniu Urzędu Miasta w K. z dnia 12 września 2011 roku jako odrębne lokale użytkowe, a pomimo tego bez zaktualizowania dokumentu w postaci przywołanego zaświadczenia i mając

dokładne w tym zakresie świadome rozeznanie dokonał sprzedaży tych lokali na szkodę pokrzywdzonych i z rażącym naruszeniem przepisów o obrocie nieruchomościami,

4. rażącą i zarazem mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art. 4 k.p.k., wyrażającego zasady obiektywizmu, polegającą na uwzględnieniu tylko okoliczności na korzyść oskarżonego.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Jak trafnie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację, zarzuty w niej zawarte tylko pozornie odnoszą się do naruszenia prawa procesowego, w istocie zaś zmierzają do podważenia poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Tymczasem jak wiadomo, podnoszenie błędu co do ustaleń faktycznych jest niedopuszczalne w kasacji, jako nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nadto trzeba zauważyć, że zarzut dotyczący tej kwestii znalazł się w apelacji obrońcy i był przedmiotem kontroli odwoławczej. Sąd Okręgowy na s. 8 - 12 pisemnego uzasadnienia wyroku podał powody, dla których zasadne było ustalenie Sądu Rejonowego, że działania oskarżonej, choć rażą skrajnym brakiem profesjonalizmu, nie mogą być uznane za działanie stanowiące umyślne przekroczenie uprawnień bądź niedopełnienie obowiązków. W ocenie Sądu Najwyższego sposób rozważenia tego zarzutu apelacyjnego jest w pełni poprawny, a zawarta tam argumentacja przekonująca. Brak więc podstaw do dopatrywania się naruszenia prawa w postępowaniu Sadu Okręgowego.

Co się zaś tyczy zarzutów dotyczących naruszenia art. 2 § 2 i art. 4 k.p.k., w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęty jest pogląd, że tego rodzaju zarzuty nie mogą stanowić skutecznej podstawy kasacyjnej. I tak, przyjmuje się, że „Naruszenie art. 4 k.p.k. nie może „stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy kasacyjnej. Przepis ten określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero

wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut (choćby) formalnie poprawnym.” (post. SN z dnia 9 lipca 2014 r., II KK 140/14). Podobnie przepis art. 2 § 2 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż wyznacza bowiem jedynie ogólną dyrektywę - zasadę, która powinna być realizowana w toku procesu karnego – naruszenie tej zasady nastąpić zaś może tylko poprzez naruszenie przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, przepisu zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został np. zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania. W końcu, nieskuteczny musiał być też zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. – skoro bowiem Sąd Okręgowy nie poczynił własnych ustaleń faktycznych i nie dokonał ponownej, własnej oceny dowodów, w konsekwencji nie mógł obrazić przepisu art. 410 k.p.k. (zob. post. SN z dnia 22 listopada 2017 r., V KK 289/17).

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

aw